

Liina käveli pitkin jalkakäytävää aurinkoisena kevätaamuna. Kadunvarteen istutetut koivut olivat jo hiirenkorvalla ja puun oksalla istuva laulurastas sirkutti iloisesti. Yleensä luonnon kauneus sai Liinan hyvälle tuulelle, mutta nyt hän oli liian hermostunut antaakseen sen rauhoittavan vaikutuksen soljua ylitseen. Painava koulureppu hiersi ikävästi olkapäitä, levottomuuden moninkertaistaessa tämän niin tavanomaisen tuntemuksen hermoja raastavan ärsyttäväksi. Liinan perhe oli muuttanut Tampereelle ja hän oli aloittanut yhdeksännen luokan kevätlukukauden uudessa koulussa, mutta ystävien saaminen ei ollut siitä sen helpommaksi muuttunut. Hän oli ihan yhtä yksin kuin aina ennenkin, ehkä jopa enemmän. Liina saapui koulun pihalle ja koulurakennus, tuo epäesteettisen oranssiksi maalattu betonimötikkä, kohosi uhkaavana hänen edessään. Koulun käytävillä hermostuneisuus kasvoi entisestään. Tuntui että kaikki tuijottivat. Liina piti katseensa niin maahan suunnattuna kuin pystyi ilman että eteensä näkeminen olisi vaikeutunut. Olisi ollut kauheaa vahingossa törmätä johonkuhun. Vähän ennen luokkaan pääsyä hän vilkaisi kohti syvennyttä jossa vessat olivat. Virhe! Hänen katseensa kohtasi seinään nojailevan tytön katseen. Viimeisen päälle meikattu. Tummat hiukset lainehtivat olkapäiden yli. Käsivarrella merkkikäsilaukku. Annika oli yksi Liinan luokan cooleista työistä. Tämä nyrpisti samantien naamaansa ylenkatsovasti heidän katseidensa kohdatessa. Liina käänsi nopeasti päänsä toisaalle. Hän inhosi katsoa ihmisiä suoraan silmiin, sillä vielä enemmän kuin kalpeaa ihoaan ja lumivalkoisia hiuksiaan hän häpesi iiriksiään, jotka olivat väriltään verenpunaiset. 9c luokan oppilaat alkoivat kerääntyä matematiikan luokkaan. Liina istui eturiviin lähelle opettajan pöytää ja piti katseensa koko ajan suunnattuna pulpettiin ja istui hiljaa paikallaan yrittäen tekeytyä mahdollisimman huomaamattomaksi luokkatoverien hälistessä ja põlistessä ympärillä. Matematiikan opettaja Sanna Lehmuksela astui luokkaan ja sanoi "Huomenta kaikille" Muutama suu hiljeni ja mutisi sitten jotain hyvän huomenen tapaista, mutta muuten ei tapahtunut juuri mitään. Sanna Lehmuksela oli nuori, alle kolmenkymmenen ikäinen lyhyehkö nainen, jolla oli hento, lähes aran kuuloinen ääni. Hänen auktoriteettinsa suhteessa hormonimyrskyjen kanssa painiviin nuoriin oli lähes olematon. Joskus hänen mittansa kuitenkin täytyi ja silloin asioihin tuli vauhtia. "Oppitunti on alkanut! Hiljaa kaikki niinkuin olisi jo!", Lehmuksela kivahti. Tällä kertaa viesti meni perille ja luokka hiljeni. "Noniin. Tänään opettelemme toisen asteen epäyhtälöitä. Kääntäkää sivulle 93. Teppo avaisitko verhon, jotta saamme vähän luonnonvaloa tänne" "Mutta enhän minä voi" "Miksi et?" "Eiväthän vampyyrit kestä päivänvaloa. Emme kai halua, että Liina hajoaa tomuksi" Osa luokasta remahti nauruun. -Ei helveti. Ei taas, Liina ajatteli. Tepon typeriä vampyyrivitsejä sai kuulla vähintään pari kertaa viikossa. Tällaisina hetkinä hän melkein toivoi, että hänellä oikeasti olisi terävät kulmahampaat joilla raadella tuon kuspään kurkku auki. "Teppo! Tosi törkeää pilkata toista hänen albinismistaan! Pyydä anteeksi!", Lehmuksela läksytti. "Eikö äiti opettanut yhtään käytöstapoja vai oliko korvissasi silloin niin paljon vaikkua ettet kuullut mitään", kajahti yllättäen luokan perältä. Kaikki kääntyivät yllättyneinä katsomaan. Letkautuksen heittäjä oli Elmeri. Arka ja hiljainen poika, joka lauloi kirkkokuorossa ja harrasti intohimoisesti kauko-ohjattavia lennokkeja. "Kas kas", Teppo virnuili, "Verenimijä on saanut poikaystävänsä. Tulee muuten todella pahannäköinen fritsu. Vuodat varmaan kuiviin" "Pahemmin vuodan verta korvistani, kun kuuntelen vastenmielistä ääntäsi", Elmeri vastasi "Urpo", Teppo tuhahti ja näytti keskisormea. "Kiitos samoin", Elmeri vastasi ja näytti keskisormea takaisin. "Ohhoh! Saako uskovaiset kiltit piltit käyttää noin rajuja käsimerkkejä", Teppo päivitteli. "Lopettakaa heti! Tästä puhutaan vielä, mutta nyt keskitytään matikkaan!", Lehmuksela komensi. Siihen ei ollut vastaan sanomista. Luokka oli hiljaa lopputunnin, mutta ilmaan jäi leijumaan kireä tunnelma. Liinan oli vaikea keskittyä työntekoon. Niin kovasti hän yritti peitellä nolostumisesta punastuneita kasvojaan.

Seuraavana aamuna Liina saapui 5 minuuttia ennen tunnin alkua biologian luokan eteen. Suurin osa luokkalaisista oli jo paikalla. Käytävällä oli penkki jolle mahdollisimman moni oli ahtautunut istumaan niin, että siinä oltiin kuin silakat säilykerasiassa. Ne jotka eivät mahtuneet penkeille seisoivat tai istuivat lattialla. Liina tuijotti kännykkäänsä. Ei siksi että siinä olisi ollut mitään erityisen kiinnostavaa. Hän halusi vain välttää kiinnittämästä kenenkään huomiota. Teppo istui penkin keskellä toisella puolellaan kaverinsa Marko ja toisella puolella Annika, joka puhui hänelle papattaen taukoamatta ja oli ilmeisesti mielissään tämän huomiosta. Liina oli juuri uppoutumassa ajatuksiinsa kun ivallinen ääni havahdutti hänet. "Hei vampyyri. Joko oot pussannut urheaa puolustajaasi kiitokseksi hänen sankaruudestaan?" -Joko se taas alkaa. Ei voi olla todellista, Liina ajatteli. Hän piti katseensa visusti kännykkänsä näytössä ja yritti teeskennellä ettei muita ihmisiä ollut olemassa juuri sillä hetkellä. "Eihän se pysty", Annika puuttui puheeseen, "Kun tuohan kuuluu Herran jengiin. Risti kaulassa ja kaikkea. Eli jos se edes koskee siihen niin sehän palaa tuhaks" "Terävä huomio. Miten traagista", Teppo hekotti. Annika ja hänen kaverinsa hihittivät. Markokin virnisteli pahanilkisesti. Elmerin sisällä kiehui. Oli kiusallista ajatella työstä sillä tavalla, mutta hänen teki todella mieli lyödä Annikaa. Totta kai Tepon kuuluisi saada osansa siinä samalla. Hänhän oli kaiken pahan alku ja juuri. Umpikiero yksilö, jonka omantunnon ääni oli joustava kuin kuminauha. Mutta tietysti väkivalta oli poissuljettu vaihtoehto. No sitten ainakin voisi nousta seisomaan ja raivota kurkku suorana. Mutta mitä hän olisi sanonut. Liian suuri riski nolata itsensä entistä pahemmin. Nuo suupaltit tuntuva suorastaan kerjäävän verta nenästään, mutta Elmeri tyytyi vain mulkoilemaan myrkyllisesti. Hänet oli yllätetty varautumattomana, eikä hän keksinyt tapaa vastata ilman riskiä sotkeutua syvemmälle näiden virittelemiin verkkoihin. Se ei ollut suinkaan ensimmäinen kerta, mutta tilanne oli joka kerta yhtä turhauttava. Koulupäivän päätyttyä Elmeri tallusteli kotiaan kohti mieli mustana ja purki ärtymystään potkimalla jalkakäytävällä lojuvia pikkukiviä. Hän hätkähti kuullessaan takaansa lähestyviä juoksuaskelia. Liina ilmaantui hänen viereensä. "Hei" "Hei", Elmeri mutisi "Kuule", Liina aloitti hieman arastellen, "Kiitos, kun puolustit mua. Ja olen myös pahoillani siitä, että jouduit hankalaluuksiin sen takia" "Ihan sama. Ei väliä", Elmeri töksäytti, mutta tajusi olleensa turhan töykeä ja pehmensi äänensävyään. "Tepon pilkasta saavat osansa melkein kaikki. Olin jo yksi hänen silmätikuistaan ennen kuin tulit luokallemme" "Ai" Kaksikko käveli hiljaisuuden vallitessa. Kunnes Liina rikkoi äänettömyyden. "Tekis mieli kostaa jotenkin" Elmeri katsoi häneen ensin hieman hämmentyneenä, mutta virnistä sitten arvoituksellisesti sanoen, "Minulla sattuukin olemaan lähestulkoon valmis suunnitelma" Elmeri ja Liina saapuivat Elmerin kotitalon, vihreän harjakattoisen puisen omakotitalon, ovelle. "Teidän jälkeenne", Elmeri avasi Liinalle oven melkein teatraalisen kohteliaasti. Riisuttuaan ulkovaatteet eteiseen, he menivät keittiöön. "Istu vaan. Käyn hakemassa erään jutun", Elmeri viittoi erästä ruokapöydän ääressä olevaa tuolia kohti ja poistui sitten syvemmälle taloon. Liina kuuli hänen harppovan portaat ylös yläkertaan. Hetken päästä tämä tömisteli takaisin alakertaan. "Noniin katsohan tätä", Elmeri esitteli ylpeänä käsissään pitelemäänsä esinettä, "Täytti koko viime joulun toivelistani" Laite oli kauko-ohjattava lennokki. Valkomusta nelikopteri, joka oli halkaisijaltaan noin ruokalautasen kokoinen. "Hieno", Liina sanoi. "Hyvin hiljaista ja sulavaliikkeistä mallia. Se saa kunnian toimia kostomme välikappaleena", Elmeri julisti "Ai. Millä tavalla?", Liina ihmetteli. "Teppo ja Annika ja muut tapaavat kokoontua perjantai-iltaisain erääseen puistoon tupakkarinkiin. Olen huomannut sen koska tapaan kulkea siitä ohi käydessäni toisinaan kävelyllä. Eivät ole onneksi tunnistaneeet minua. Suunnitelma on seuraavanlainen", Elmeri kaivoi takataskustaan pienen kauko-ohjattavan robottikäden. Sen päässä oleviin pihteihin oli liimattu partahöylän terät. "Tämä tulee kiinni kopteriin, kuten myös

narulla kimppu vesi-ilmapalloja. Kun kopteri tulee oikeaan kohtaan, niin naps ja ne juntit saavat kylmän kylvyn" "Tuohan on loistavaa!", Liina innostui, "Millä ajattelit täyttää ne ilma-pallot?" "Ööh vedellä kait" "Älä pehmoile. Näin hieno suunnitelma ansaitsee parempaa. Kai teiltä löytyy etikkaa?" "Juu kyllähän meiltä. Mutta ei varmaan riittävän paljoa" "No ostetaan lisää" Elmeri katsoi hetken häkellyneenä Liinaa, mutta sitten hymy levisi hänen kasvoilleen. "Olet oikeassa. Tehdään tämä kunnolla" Perjantaina koulun jälkeen Liina ja Elmeri menivät kaupan kautta Elmerille. Päästyään sisälle, Liina purki repustaan kolme pulloa väkiviinaetikkaa keittiön pöydälle. Hän avasi yhden pulloista ja haistoi. "Kammottavaa!", Hän nyrpisti nenäänsä "Toisin sanoen täydellistä", Elmeri lisäsi "Sinäpä sen sanoit" Elmeri kävi hakemassa lennokin ja robottikäden. Sitten hän poistui uudestaan ja tuli takaisin mukanaan narua, vesi-ilmapalloja, sakset ja maalarinteippiä. Liina alkoi täyttämään vesi-ilmapalloja etikalla tiskialtaan yllä, samalla kun Elmeri ryhtyi askartelemaan lennokin varustamiseksi. Pian Liina oli täyttänyt kuusi pientä ilmapalloa etikalla ja Elmeri oli kiinnittänyt teipillä lennokin alapuoleen kuusi ohutta narunpätkää ja robottikäden, jonka pihtien välistä narut kulkivat. "Pitääks tuo varmasti?", Liina tarkasteli arvioivasti Elmerin viritelmää. "Ei tätä turhaan sanota jeesus-teipiksi", Elmeri pyöritteli teippirullaa sormensa päässä, "Luotettavaa joka tilanteessa" Tuli ilta ja Elmeri ja Liina piiloutuivat puistossa erääseen pensaaseen odottamaan. Odottaminen tuntui pitkältä, mutta sentään heistä oli juttuseuraa toisilleen. Kun he olivat odottaneet yli puolitoista tuntia ja aurinko oli jo laskenut, Elmeri totesi: "Ehkä ne ei tulekaan" "Odotetaan vielä", Liina vastasi. "Hyvä on" Kului vielä parikymmentä minuuttia, kunnes joku nuorisoporukka lähestyi puiston läpi kulkevaa polkua pitkin kovaan ääneen höpisten. "Ovatko ne nuo?", Liina kysyi. "En ole ihan varma odotetaan, että tulevat lähemmäksi. Jos ne ovat ne, ne todennäköisesti menevät tuon ison tammen luokse sauhuttelemaan", Elmeri osoitti heistä parinkymmenen metrin päässä olevaa tammea. He odottivat mitä tuleman piti. Nuorisojoukko toden totta kerääntyi tammen luokse nurmikolle istumaan. Pensaassa piileskelevä kaksikko yritti varovasti kurkistella ja erottaa tuttuja kasvoja tai ääniä. "Kyllä ne ovat ne. Annikan diivamaisesta äänensävyistä ei voi erehtyä", Elmeri kuiskasi. "Kuulostaa siltä kuin ne olisivat umpikännissä", Liina supatti "En ihmettelisi yhtään", Elmeri vastasi. "Noniin aika käynnistää operaatio Pistävänhajuinen kosto", Elmeri kuiskasi ja kaivoi repustaan kaksi kauko-ohjainta ojentaen toisen Liinalle. "Suuntaa tämä kopteria kohti ja kun sanon nyt, paina tuota pientä punaista nappia" Liina nyökkäsi. Elmeri suuntasi kauko-ohjaimensa erään toisen lähistöllä kasvavan tammen juurelle valmiiksi kätkemäänsä kopteriin ja nostatti sen varovasti ilmaan. Kopteri kohosi vaivattoman näköisesti yhä korkeammalle. "Kuuleeko lennonjohto? Täällä koneen kapteeni. Olemme saavuttaneet tavoitekorkeuden noin 50 metriä", Elmeri leikitteli. Liina naurahti hiljaa. Elmeri ohjasi lennokinsa ison tammen ylitse ja alkoi sitten varovasti pudottaa korkeutta. "Oletko varma etteivät ne kuule ja huomaa sitä?", Liina kysyi. "En, mutta pakko ottaa riski jos haluaa tuloksia" Kopteri jatkoi laskeutumistaan kunnes oli enää vähän yli viisi metriä tammen latvan yläpuolella. Elmeri ohjasi sitä nyt hivuttaen sivusuunnassa juttelevan ja nauravan joukkion päiden yläpuolelle. "Hyvältä näyttää. Vielä vähän matkaa... Nyt!" Liina painoi nappia. Narut katkesivat ja ilmapallokuuro tippui paha aavistamattomien teinien niskaan. Kuului epäuskoisia ja hämmentyneitä huutoja, joiden yli kaikui Annikan säikähtänyt kiljaisu. Pensaan suojissa oleva kaksikko yritti pidätellä hillitömiä naurunpyrskähdyksiä. Elmeri ohjasi lennokin suojaan ison tammen latvaan ja onnistui laskeutumaan turvallisesti. Joku ehti kuitenkin nähdä sen. "Tuolla meni semmoinen kopterijuttu! Sen täytyy olla tämän takana", joku huudahti. -Kuulosti Markolta, Elmeri mietti "Hyi vittu! Vaatteeni haisevat kamalilta", Annika valitti. "Tiedän tasan tarkkaan kuka on tarpeeksi hullu keksiäkseen tällaista!", Teppo ärjyi. Hän kuulosti hyvin vihaiselta. "Tuolla pensaassa on joku!",

Huudahti joku tyttö, jonka ääntä Elmeri ei tunnistanut. Liina ja Elmeri katsahivat toisiinsa säikähtäneinä. "Napataan se pikku paskiainen!", Teppo komensi. "Nyt tuli lähtö! Jalat alle!", Elmeri älähti. Liina ja Elmeri syöksyivät ulos pensaasta ja säntäsivät juoksuun. "Sillähän on se saatanan vampyyripentu mukanaan!", Marko huudahti. Liina kirosi mielessään tukkaansa, joka oli niin täydellisen valkoinen, että siitä oli vaikea erehtyä. -Olisi pitänyt värjätä hiukset ajat sitten, hän sadatteli mielessään. Kaksikko juoksi kuin henkensä hädässä. Kun he vihdoin pääsivät Elmerin kotikadulle, Liina sanoi huohottaen, "Taisimme karistaa ne" "Niin taisimme" He pujahtivat Elmerin kotipihalle, istahtivat ulko-oven edessä olevalle pienelle terassille ja nauroivat vatsansa kipeiksi. Maanantaina ei koulussa näkynyt sen puoleen Teppoa kuin Annikaakaan. Marko oli, mutta hän ei ollut sellaista tyyppiä, joka kehtasi aukoa päätään ison yleisön edessä, mitä nyt mulkoili myrkyllisesti alta kulmien. Tiistaina Annika ilmaantui kouluun ja eräällä välitunnilla Liina joutui vastatusten tämän kanssa vessajonossa ollessaan. "Ootkos nyt siis yhdessä sen hihhulinörin kanssa, vai?", Annika tiedusteli. "En tiedä millä perusteella se on sun asias alkuunkaan", Liina tokaisi ja kävi sitten vastasiskuun, "Kuulin muuten, että löysit uudenlaisen parfyymin. Sellaisen, joka natsaa loistavasti happaman luonteesi kanssa" Annika näytti jopa hetken verran häkeltyneeltä. Sitten hän marssi vihaisesti pois sanomatta enää sanaakaan. Liina tunsu mielessään voitonriemua. -Ensimmäinen kunnollinen torjuntavoitto, jes! Koulu loppui ja alkoi kesäloma. Liina ja Elmeri viettivät paljon aikaa yhdessä. Kävivät jäätelöllä ja pyöräretkillä ja sen sellaista. Eräänä loman viimeisistä he istuivat penkillä siinä samaisessa puistossa, jossa ilmapalлотempaus oli tapahtunut. Elmeri vaikutti surumieliseltä. "Mikä on vikana?" "Isä sai uuden työpaikan. Muutamme Helsinkiin ja aloitan lukion siellä" "Mitäh?!" Enempää Liina ei tiennyt mitä sanoa. Tuntui mahdottomalta käsittää, että hän jäisi taas yksin. Hetken hän vain istui hiljaa. Sitten hän halasi Elmeriä. "Minun tulee ikävä sinua" "Niin minunkin sinua. Pidetään yhteyttä" "Tietysti" Lukio alkoi ja Liinasta tuntui taas kovin yksinäiseltä. -Olen palannut lähtörutuun. Tai ei sentään. Ovathan asiat nyt paljon paremmin. Kukaan ei tosiaan enää kiusannut häntä, nyt kun luokkatoverit ympärillä olivat keskimäärin fiksumpia ja avarakatseisempia. Ja kyllähän he Elmerin kanssa viestittelivät toisilleen ja tämä varmasti kävisi aina joskus tapaamassa häntä. Aikaa kului koulutehtävien täyttäessä suurimman osan Liinan ajasta. Sen minkä kerkesi hän vaihtoi kuulumisia viesteillen Elmerin kanssa. Toisinaan he myös puhuivat puhelimesta. Kesäiset säät hiipuivat ja tilalle tulivat syksyiset tihkusateet. Ruska alkoi hiljalleen hiipiä puiden lehtiin värjäten ne kauneilla kellan ja punan väreillä, puiden imiessä kallisarvoisen lehtivihreän takaisin itseensä. Lopulta maa täyttyi kuolleista lehdistä ja niiden tuoksusta. Liina oli kävelyllä tihkuisena viikonlopun syysaamuna ja potkiskeli jalkakäytävän vallanneita lehtikasoja. Läkisyjä oli taas reippaamman puoleisesti viikonlopulle asti ja hänen oli pakko tuulettaa päätään raittiissa ilmassa, ennen kuin jaksaisi keskittyä niihin ensinkään. Liina saapui metsän laitaan ja kääntyi jo lähes lehdettömien puiden lomaan mutkittelevalle polulle. Kostean maan tuoksu tuntui voimakkaana nenässä. Hän saapui pienen metsäaukean kohdalle ja jäi kuulostelemaan. Mustarastas lauloi jossain puun oksalla. Liina piti siitä. Mustarastaan laulu oli hänen mielestään kaunista. Yllättäen kuului toisenlainen ääni. Raakuntaa. Liina katsahti ylös ja näki korpin. Mutta se ei ollut tavallinen korppi. Tämä yksilö oli nimittäin valkoinen. "Oletko sinäkin erilainen ja yksinäinen?" "Kraah kraah" "Niin arvelinkin. Ollaan vissiin kohtalotovereita" Korppi vain tuijotti hiljaa punaisilla silmillään. -Mitähän hittoa! Olen varmaan tulossa hulluksi, kun juttelen eläimille, Liina pohti. Ensimmäinen lukuvuosi kului hyvin nopeasti. Liina ihmettelikin miten ajankulku oli kuin jollain ihmeen tavalla kiihtynyt siirryttäessä yläasteelta lukioon. Varmaan se johtui siitä, että oli niin paljon enemmän tekemistä. Jotain muutakin muuttui. Liina sai nimittäin uusia kavereita. Alma ja Hanna olivat hänestä aivan mahtavia, ja

kolmikolla oli hauskaa yhdessä. He tapasivat käydä aina koulun jälkeen eräässä kahvilassa vaihtamassa kuulumisia. Joskus he menivät toisilleen kylään tekemään läksyjä yhdessä tai vaikkapa pelaamaan lautapelejä. Jossain vaiheessa kolmikko päätti yhdessä aloittaa uuden harrastuksen ja niinpä he alkoivat kaikki pelata lentopalloa. Liina alkoi taas tuntea, että elämä oli kivaa. Häntä kuitenkin harmitti, että hän näki Elmeriä niin harvoin. -Taas kulunut useampi viikko, eikä mitään ole kuulunut. On varmaan jo unohtanut min.. Auts. Lentopallo osui Liinan päähän. "Keskity Liina keskity! Olet passari, ei ole aikaa päiväunille", Verkon toisella puolella seisova Hanna käskytti. "Niinpä. Olisin lyönyt läpi suoraan kenttään, jos olisit pistänyt hyvän, mutta sen sijaan päätitkin haaveilla 2c luokan pojista", vieressä oleva Alma piikitteli. "En minä heistä haaveile", Liina sanoi "No kenestä sitten?", Alma uteli. "Tiedät kyllä" "Noniin haaveilehan vaihteeksi siitä, että osut tähän seuraavaan palloon", Hanna puuttui puheeseen. Liina terästäytyi ja pisti koko keskittymiskykynsä peliin. Hanna syötti. Liina nosti pallon hyvin hallitulla hihalyönnillä ja tällä kertaa Alma todellakin lāsäytti pallon suoraan kenttään. Kului kuukausi ja toinenkin, sitten vielä kolmattakin sievoinen määrä siten, että Elmeri vastasi hyvin harvasanisesti, jos lainkaan eikä koskaan ollut aloittava osapuoli. Liina alkoi jo käydä perin alakuloiseksi, eikä lopulta kehdannut enää yrittää ja yhteydenpito hyytyi. Sitten eräänä iltana ovikello soi ja kun Liina meni avaamaan ovella seiso Elmeri. "Hei" "Ai hei", Liina oli täysin hämmentynyt aluksi, mutta sitten häntä alkoi suututtaa. "Olet viimeaikoina vaikuttanut siltä, niinkuin haluaisit minusta eroon! Ja sitten kun yritän kysellä, onko jokin vialla, niin vain kiertelet ja kaartelet kysymysten ohi! Sitten kun vähään aikaan ei ole kuulunut yhtään mitään, niin yhtäkkiä vain puff, ilmaannut tänne ilmoittamatta!" "Ööh tuota, halusin yllättää. Ja olen tosi pahoillani, että olen ollut etäinen. On ollut paljon kiireitä" "No kyllä totta vie yllätit. Sinulla lienee joku kiva tyttö siellä pääkaupunkiseudulla" "Häh? Ei ole" "Etkö ihan varmasti ole törmännyt johonkuhun kiinnostavaan? Johonkuhun normaaliin, joka ei näytä pelottavalta!", Liina alkoi nyyhkyttää. Elmeri sulki tämän halaukseen. "Et sinä ole pelottavannäköinen. Minusta sinä olet kaunis" "Valehtelet" "Enhän" "Aivan varmasti", Liina mutisi Elmerin olkapäätä vasten. "Vannon että en" "Hyvä on, uskotaan" Elmeri silitti Liinan valkeita hiuksia. Hänen oli ollut kovin ikävä tätä. Hän ei aikonut tälle kertoa sitä, mutta hän oli tosiaan ollut kiinnostunut eräästä toisesta työstä kotipuolella. Silti hän oli edelleen pitänyt Liinasta, joskin etäisyys tuntui väistämättä haalistavan tunnetta. Hänen viimeaikainen käytöksensä oli johtunut siitä, että hän oli tuntenut olevansa puun ja kuoren välissä, tietämättä oikein mitä tehdä. Sitten eräänä iltana hän oli muistellut yhteisiä hetkiä Liinan kanssa. Silloin hän oli tehnyt päätöksensä. Oli kevätilta ja Liina ja Elmeri istuivat puiston penkillä. Sen samaisen puiston jossa lähestulkoon tasan vuosi sitten oli tapahtunut etikalla höystetty kopteri-isku. Yhdessä he muistelivat nauraen tuota ikimuistoista hetkeä, jolloin he olivat selättäneet yhteiset vastustajansa. Sitten Elmeri otti Liinaa kädestä ja sanoi, "Pidetään yhteyttä" "Aina", vastasi Liina. Sen jälkeen hän suuteli Elmeriä.